

Bonte veren

Gedichten van deelnemers van
de Goudse Dichtersschool 2022-2023

Deze bundel ‘bonte veren’ is een uitgave van Uitgeverij Meer dan Nu: door www.meerdannu.nl ter gelegenheid van de derde leergang. Het werk is bijeengebracht door Ben van Bommel en Peter Noordhoek.

Veel dank gaat uit naar Cultureel centrum De Garenspinnerij in Gouda, waar we als dichters elke maand bij elkaar konden komen. De samenstelling van de staf:

Algehele leiding:	Peter Noordhoek:
Hoofddocent:	Monica Boschman
Dramadocenten:	Annemiek Engelen
	Ruud Broekhuizen
Coachcoördinator	Ben van Bommel
Coaches:	Hanneke Leroux
	Frida Domecassé
	Teus Stouthart
	Ruud Broekhuizen
	Jaco Wineke
	Peter Noordhoek
	Ivette Meijerink
	Hans Wierenga
	Piet Hardendood
	Ben van Bommel
	Corie Grootendorst

Meer informatie en aanmelden voor de Goudse Dichtersschool:
www.goudsedichtersschool.nl of neem contact op met
Peter Noordhoek: info@meerdannu.nl

INHOUD

van deelnemers:

4	Jij	Birgit Benscheldt
5	18	Caroline van Amerongen
6 - 7	Antipode	Karen de Boer
8	Ogen-blik	Ivette Meijerink
9	Jongkind	F.Th de Groot
10	Beton	Sonja Hopmans
11	laten we beginnen	Marina de Horn
12 - 13	Canvasmijmeringen	Marai Ebben
14 - 15	'The sea' en 'de ruimte'	Oliver Kruse-Dougherty
16	Niet altijd hier	Nelly Bakhuizen
17	Oudgriekse dialecten	Pim Torn
18	Tussentijd	Roelie Prins

van ondersteuners:

19	Naakt	Teus Stouthart
20	Hoofden	Monica Boschman
21	t' Is alles goed	Peter Noordhoek
22 - 23	Humani Corporis Fabrica	Eduard Ditmar

Jij

Dit is mijn huis
De plek waar ik woon
Waar ik denk
Waar ik mag
Pieker en droom

Waar muren verdwijnen
Mijn ruimte ontstaat
Waar ik mijmer
Blijf schrijven
Niks me ontgaat
Waar ik ben
Waar ik voel
Mijn grenzen bewaak
Waar ik rust of vertrek
Stil zit en peins
Waar ik terugkom, verrukt
Na iedere reis

Dit is mijn thuis
In mijn hoofd
In mijn hart
De plek waar ik woon
En jij altijd mag

Birgit Benschmidt

18

Thuis
Verloren.
Toen jij
Langgestrekt
Verdween.
Het hielp niet
Dat ik
Soep voedzamer maakte.
Achter jou de trap opliep.
Je rechte rug warm waste.
Mezelf aanmoedigde
Om je te laten gaan.

Caro van Amerongen

Antipode

Twee poppetjes op een bol
hun voeten als magneten
naar elkaar gekeerd,
een van mijn kindertekeningen.

Ik was net oud genoeg te weten
dat de aarde rond is
en dat wij bestaat uit ik en jij.

Nog niet had ik geleerd
dat aan de andere kant van de aarde
water, veel diep, donker water is.
Jij, mijn tegenvoeter, bent een vis.

Mag ik één etmaal jou zijn,
even leven zonder vaste grond?
Leen mij je kieuwen,
zodat ik vrij kan ademen.

Leer mij te zien met geluid,
niet bang te zijn voor duisternis.
Omhul mij met gelei,
zodat ik hoge druk verdraag.

Leg mijn bezoek vooral niet vast,
want dan val ik uiteen.
Zet jouw hengellampje op mijn hoofd,
zodat mij lekker eten toekomt.

Leer mij steltenlopen over de bodem,
met peddels zwemmen ondersteboven,
neem me mee naar de golfstroom
die niets anders vraagt dan meebewegen.

Als ik weer aanspoel op het strand,
zal ik knippen met mijn ogen,
het zout laten drogen op mijn huid,
ik zal kiezen voor het volle licht.

Rustig zal ik wachten tot de zon
achter de horizon verdwijnt,
vooruit in de tijd op weg naar jou.

In zee zal ik drijven op mijn rug,
duizend lichtjes geven lucht,
ik zal kijken naar het hemelse gewelf
dat ons passanten hier en daar omspant.

Karen de Boer

Ogen-blik

En hij keek me aan
Vanuit de onverschillige
menigte van mensen
Keek hij mij aan

Ik, die elke gebeurtenis weeg
Woog dit moment
En het woog zwaar
Ik keek omlaag
Heel even maar
En keek weer op, daar

Wat overbleef was een lege plek
En iets van een herinnering

Ivette Meijerink

Jongkind

Het is zachte nazomer in het water
een woeste nacht vol glorie in de lucht
Dagen van toen zijn lang vergaan
en toch - de maan is blijven staan
Haar schijn maakt wolkjes in het water
je ogen zo zacht je kunt er op lopen

De bootjes zijn blij
al zwoegen ze heel hard
keren huiswaarts bij getij
De kade verslijt mensenlevens
waar vrouwen wachten op gevangen vissen

Zonlicht laat de zeilen vergaan
gehesen is de hoop
Een goede vangst
laat onze vaders bestaan

F. Th. de Groot

Beton

Zij wordt omhuld met rood
Niet schreeuwend of te fel
Lief glanzend en zo zacht
Als spiegel zonder beeld
Als roze in de nacht
Als kitsch doch zonder glans

Haar huid voelt fris en glad
En warmt als je zacht wrijft
Oh ronde tederheid
Als ijs op mooie bergen
Als was in buitenlucht
Als klok zonder de tijd

Haar schoot is diep bordeau
Met blauw en gele bloemen
Omringd door gouden krans
Als zomer in de winter
Als Kerstmis in de zon
Als bedding met een midden

Zij is niet van beton

Sonja Hopmans

Laten we beginnen
ondanks het wasrek,
het ingeklapte wasrek

De chaos voorbij
de zwarte doeken op de natte
grond
Ze doen er niet toe

Laten we beginnen

Marina de Horn

Canvasmijmeringen

Een palet vol kleuren
Het witte doek
vraagt aandacht
wil lijnen en vlakken
Het rood lonkt

Rood, er dreigt gevaar
Zware windstoten, binnen
blijven, boom op je dak
Rood, er dreigt gevaar
Hitte, niet inspannen
drink water veel water

Gespoelde penseelharen
op weg naar geel en blauw
Kleuren die al ruim een jaar
Al ruim een jaar iedere dag
talloze doden symboliseren
dankzij de macht van één man

De vlagkleuren mengen zich
Het penseel beweegt net zo
lang tot de haartjes doorweekt zijn
met een hoopvol groen

Groen voor de ijskappen
zodat zij wit blijven
Groen voor onze huizen
zodat wij niet verkleumen
Groen voor de zeeën
zodat zij ons met rust laten
Groen voor de boeren
zodat de bomen groen blijven

Het canvas bereikt zijn climax
Zwart, oranje, groen, roze, geel, blauw
draperen zich als een regenboog
over het witte doek en voetbalshirts
En ooit kleuren zij Qatar

Marai Ebben

**The sea - De ruimte -
English Dutch Diptych**

- 1** Take off your shoes
Feel the sand with your feet
And walk on the beach.

Touch the surface of the sea
Dive through waves, dive deep down
Touch the bed of the sea.

Stroke the fish, stroke the stones
Love the colours, the marbles,
The pearls.

Look up into the light
Part the waves with your arms
And dive back.

Wade through water
And look at the rainbows
Stretching across the sea.

Sit down in the sand
Dry your skin, dry your hair
Lie down in the sand

In the light of the moon
With a sky full of stars
Warm and naked.
Bouw een brug
naar de sikkel
van de maan.

2 Kruip omhoog en reik
naar haar punt,
grijp hem vast,
voel haar scherpte,
voel jouw wond.

Snij open
jouw litteken.
Kerf in jouw vlees
haar teken.
Laat vallen de brug,
schommel vrij
in de ruimte,
trek je omhoog.

Balanceer
op haar lemmet
naar het midden
van het licht.
Voel haar kou,
haar metaal.
Grijp haar heft
van zwart ivoor.

Bittergal,
ijzersmaak,
geel groen gloed,
donker bloed.
Met jouw ruwe huid
vang haar op
als bijtend
zuur.

Oliver Kruse-Dougherty

Niet altijd hier

Mijn vader vroeg aan het ontbijt:
Leef ik nog of ben ik dood?

Als je de vraag kan stellen, leef je

Hij keek me weifelend aan
slikte een hap door

Als eten je geen houvast geeft,
wat dan wel?
Ik gaf hem een zoen op zijn kruin.

's Middags was hij er weer.

Nelly Bakhuizen

Oudgriekse dialecten I

Er is een feest vannacht waar ik niet kan zijn.
Te druk ben ik met het bevestigen
van mijn kinderschaatsen.
Een student klassieke talen heeft mijn grote tenen
afgezaagd zodat ze kunnen passen,
dat deed hij gratis

want hij is mijn loverboy. In de zomer
is het meer één groot wak, zegt hij,
je moet dus extra voorzichtig zijn.
Mijn loverboy is een slappeling,
ik neem het hem niet kwalijk.

Nu bind ik mijn veters vast
en wordt er op het feest bijna poedelnaakt gedanst.
Op deze afstand lijken de mensen verzonnen
maar daarom niet minder bang

dat de kleren straks weer aanmoeten
en dat ze dan niet meer weten welke kleren bij wie horen.
Hou je van me? vraag ik aan mijn loverboy
voordat ik het meer op ga.
Hij antwoordt in een Oudgrieks dialect
om indruk op me te maken.
Ik corrigeer hem niet want ik ben in een feeststemming.
Daar heb ik vannacht geen feest voor nodig.

Het water komt tot mijn tepelhoven.
Mijn loverboy staat aan de kant
en kijkt naar me alsof ik de slappeling ben.
Hij heeft zijn schoenen aan
maar ik zie dat hij twaalf tenen heeft.

Pim Torn

Tussentijd

Gewikkeld in een bleek koel laken
houd ik mij
stil
Ik wil
de nacht in mij
niet wakker maken

Niet raken
aan het duister
in en om mij heen

Ik wacht het wonder van de morgen
opdoemend achter
streeploos glas
een dageraad als nooit tevoren
waarin ik
naadloos pas

Roelie Prins

Naakt,

Ineens was ons geluk
verbruikt

Liggen we dan, naakt
trilt de duisternis

van verdriet er vallen
sterren uit een hemel

Dit zou ons toch nooit
gebeuren?

Of toch...
Kun je verdriet ook weggeven
als je hoofd schreeuwt

in tranen, wij proeven het
zout tussen onze lippen

en drinken, drinken de jaren
van verstand...

verdwaasd plakken we
sterren aan de hemel

uit een verdronken
land...

Teus Stouthart

Hoofden

Er zijn er met het hoofd recht. Ze leven op ooghoogte daar waar ze bij kunnen. Ze oogsten van lage takken. Wortels en kruinen blijven buiten beeld. Soms gaan ze door hun knieën om wie gestruikeld is op te rapen weer binnen het bereik te halen van ogenblikken.

Er zijn er met het hoofd naar beneden, hun nekbotjes nemen een gebogen vorm aan, de blik volgt. Zij weten madelieven tussen gras, zijn doorgrondsters van de schepping onder hen. Ze dromen van opkijken maar wormen en zwaartekracht houden hen tegen.

Er zijn er met het hoofd omhoog, de ogen gericht op boven. Ze hadden best libellen willen zijn die - met hoogzomerse luchtigheid - opstijgen uit het armzalige en nergens meer neerkomen. In de nacht wanen ze zich zon onder gordelsterren.

Er zijn er die voortdurend omkijken. Er zijn er met het hoofd ver voor het lichaam uit. Er zijn er meer, ze lopen samen op, raken aan, temmen elkaar, laten los en gaan weer door kijken verbaasd wanneer ze botsen.

Monica Boschman

't Is alles goed

Zonnestralen tikken stil
De ogen van mijn lichaam open
Langzaam
Zich r e k k e n d
Zegt het lichaam

fend:

verhef

zich
't Is alles goed
Even de wereld
voor mijn bestaan behoed

Peter Noordhoek

Humani Corporis Fabricia

Gij daar!

Onbetrouwbare aardwurm
met je hypocriete oogjes
die naar mijn wolken kijken.

Kijk eens lekker naar jezelf
met je bombastische bezigheden
en je onbedaarlijke bemoeienis.

Hé, jij

Ja, jij ook verstoppeling
loop niet laf weg als je
verantwoordelijk bent.

Luister pesterige puistekop
wat ik je te vertellen heb en
haal die wratten uit je oren!

Waarom houd jij je niet aan
die tien simpele regeltjes die
ik voor jou in steen liet zetten?

Heb je dan niet geleerd
begrijpend te lezen op dat
schooierige schooltje van je?

Ja jij daar...

Sukkelmans op sokken
met je besmukte smoel
en malle teksten op je trui.

Gaan jullie nou eindelijk 's
normaal doen en denken
en je fatsoenlijk gedragen?

Ja jullie...

die mij zelf bedacht hebben
en vervolgens alleen gelaten
op eenzame hemelhoogte.

Mijn grondwet keihard negerend
omdat je je niet kan beheersen
- lui stelletje slapjanussen-

En dan maar smachtend smeken
om dagelijks brood met beleg
of een wonderbaarlijke genezing!

En maar zeuren over vrede
als je de heilige oorlog zelf bent
begonnen om winst te maken.

Jij ook met je hypocriete harses
de wapens leveren aan de
vreselijke vijand van je vriend.

En je ouders laten voortmodderen
met de kutsmoes dat je eigen te
kleine huis goedkoop is verkocht.

Jezus man, Ik kan die hele larmoyante litanie
op je bolle buik gaan schrijven
en je zou het nog een tattoo noemen.

Jij! Jij bent een onmogelijk stukje
doorgeschoten reptiel, rotzak
vechten, vluchten of bevriezen.

En dan mij de schuld geven,
-labbekak, bange kakkebroek-
je bent onbestaanbaar.

Begrijp je het dan niet met die
domme hersentjes van je,
waarom die voorschriften zijn gemaakt?

Gemaakt uit liefde, eikel
pure onbaatzuchtige liefde
voor jou, alleen voor jou!

Snap dat dan, verdomme!

Eduard Ditmar
dichter van liefde en ongemak

De
Goudse
Dichters
School

stadsdichtersgouda@gmail.com
www.goudsedichtersschool.nl

PRINS BERNHARD
CULTUURFONDS